

Fiskeri med Trawl paa Søterritoriet er forbudt og straffes med Bøder indtil 200 Kr. Naar man ikke har fastsat strengere Straffebestemmelser for Fiskeri med Trawl, er det, fordi man ikke den Gang mente, at Trawlfiskeriet i det hele taget lod sig drive omkring Færøerne. Dette har imidlertid ikke slaaet til. Af forskellige Grunde, som jeg ikke skal komme ind paa, have talrige udenlandske Fiskerskibe, navnlig fra England i Aar, samlet sig omkring Færøerne og i stort Omfang drevet Trawlfiskeriet ikke alene i det aabne Hav, hvor de have Lov dertil, men ogsaa paa Søterritoriet, ja endog inde mellem Øerne. Dette Fiskeri er i højeste Grad skadeligt for den indfødte Befolkning, fordi det ødelægger Fiskebestanden inde under Øerne. De paagældende Skippere ere selvfølgelig blevne dragne til Ansvar og idømte Bøder først for ulovlig Trawlfiskeri paa 200 Kr. og dernæst for Fiskeri paa Søterritoriet paa 400 Kr. Dette maa imidlertid anses for en aldeles utilstrækkelig Bøde. Det er saa indbringende at drive Trawlfiskeri, at disse Bøder ikke staa i noget Forhold til den store Fordel, man derved paa ulovlig Vis kan skaffe sig, og dette har vist sig, saa vidt jeg ved, derved, at de paagældende Fiskere efter at have erlagt denne Bøde have vedblevet at fiske paa Søterritoriet. Lagtinget har derfor i sidste Samling overvejet dette Forhold, har affattet et Lovforslag om Forbud mod Trawlfiskeri oppe under Færøerne og har andraget hos Ministeriet om, at dette Forslag maa blive ophøjet til Lov. Det foreliggende Lovforslag, der i det væsentlige er stemmende med det, der er foreslaaet af Lagtinget, og som er affattet paa Grundlag af den nugældende islandske Lov, forbyder Trawlfiskeri ved Færøerne og bestemmer Straffen for Overtrædelse heraf til Bøder fra 1000 til 4000 Kr. samt Konfiskation af samtlige Redskaber og den om Bord værende Fangst. Man haaber, at en Bestemmelse, som i Aar er bragt til Anvendelse paa Island, vil bringe god Virkning ikke alene paa Grund af den store Bøde, men ogsaa fordi Skibene komme til at opgive Ekspeditionen for den Gang, da man tager Fangstredskaberne fra dem. — Jeg skal ikke komme nærmere ind paa Lovforslagets Afvigelser fra den islandske Lov og fra det af Lagtinget vedtagne Udkast, men tillade mig at anbefale Lovforslaget til hurtig Fremme. Det vilde være meget ønskeligt, om det kunde blive til Lov, inden Foraarsfiskeriet begynder paa Færøerne.

Formanden: Eksemplarer af det fremsatte Lovforslag ville blive omdelte.

Jeg giver derefter Ordet til Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet, for at han kan fremsætte det tidligere nævnte Lovforslag.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Sthyr): Naar jeg atter i Aar forelægger et Lovforslag om forskellige Forhold vedrørende Folkeskolen for dette høje Ting, maa det være mig tilladt først at vise tilbage til en Udtalelse, som jeg fremsatte under Slutningen af Behandlingen af dette Lovforslag i forrige Samling. Jeg udtalte da, at jeg kun kunde beklage, at dette Forslag ikke blev til Lov, da det, der stod de to Ting imellem, ikke var af en saadan Betydning, at det forekom mig, at det skulde have været umuligt at fjerne den Modsætning, saaledes at Loven kunde blive vedtagen. Jeg sigtede dermed til, at Forholdet var dette, at medens der fra Landstingets Side var udvist en overordentlig stor Imødekommen — hvilket jeg tror at have anerkendt til forskellige Tider — maatte det ikke nægtes, at paa det Punkt, som var det væsentlige Modsætningspunkt, var der ogsaa udvist nogen Imødekommen fra det andet Ting. Det, som var det store Stridspunkt mellem de to Ting, var jo Kaldesspørgsmaalet, og der var Stillingen, som jeg ganske kort skal minde om, fra først af den, at dette Ting mente, at naar der fra Statens Side skulde ydes saa store Tilskud til Folkeskolen, maatte Staten ogsaa være berettiget til at fordre, at Statsmyndighederne kom til at øve større Indflydelse paa Kaldelsen end tidligere. I Modsætning dertil gjorde det andet Ting Fordring paa, at der skulde gives Kommunerne endnu større Indflydelse paa Kaldelsen, end de nu have. Men samtidig med, at dette Ting i Slutningen af Forhandlingerne viste sig tilbøjeligt til at lade sin Fordring falde, efter at det paa et andet Punkt havde vist overordentlig stor Imødekommen, viste der sig ogsaa fra Folketingets Side Villighed til for saa vidt at komme i Møde, som det vilde bevare en Kassationsret, men en Kassation, som var indskrænket i Sammenligning med den tidligere. Jeg sigter hermed til det Mæglingsforslag, som blev stillet i Fællesudvalget, og som jo fandt Tilslutning fra det andet Tings Side. Hvad nu dette Mæglingsforslag angik, maa jeg sige, at min personlige Stilling var den, at jeg efter den Erfaring, jeg havde som Biskop, der i 10 Aar havde udøvet Kal-